इदन्तु वचनं पार्थ शृणुष्व गदतो मम । भ्रातृभिः सह कौन्तेय यत्त्वां वक्ष्यामि कौरव ।
ब्रह्म क्षत्रेण संसृष्टं क्षत्रञ्च ब्रह्मणा सह । उदीर्णे दहतः शत्रून् वनानीवाग्निमारुतौ ।
नाब्राह्मणस्तात चिरं बुभूषेदिच्छन्निमं लोकममुञ्च जेतुं । विनीतधर्म्मार्थमपेतमोहं लब्ध्वा द्विजं नुदति नृपः सपत्नान् ।
चरन्नैःश्रेयसं धर्म्मं प्रजापालनकारितं । नाध्यगच्छद्दुर्लिलोके तीर्थमन्यत्र वै द्विजात् । ९७५
अनूनमासीदसुरस्य कामैर्व्वैरोचने श्रीरपि चाक्षयाऽसीत् । लब्ध्वा महीं ब्राह्मणसंप्रयोगात्तेष्वाचरन् दुष्टमयो व्यनश्यत् ।
नाब्राह्मणं भूमिरियं सभृर्तिर्वर्षं द्वितीयं भजते चिराय । समुद्रनेमिर्नमते तु तस्मै यं ब्राह्मणः शास्ति नयैर्व्विनीतं ।
कुञ्जरस्येव संग्रामे परिगृह्याङ्कुशग्रहं । ब्राह्मणैर्व्विप्रहीनस्य क्षत्रस्य क्षीयते बलं ।
ब्राह्मण्याऽनुपमा दृष्टिः क्षात्रमप्रतिमं बलं । तौ यदा चरतः सार्द्धं तदा लोकः प्रसीदति ।
यथा हि सुमहानग्निः कक्षं दहति सानिलः । तथा दहति राजन्यो ब्राह्मणेन समं रिपुं । ९८०
ब्राह्मणेष्वेव मेधावी बुद्धिपर्य्येषणञ्चरेत् । अलब्धस्य च लाभाय लब्धस्य परिवृद्धये ।
अलब्धलाभाय च लब्धवृद्धये यथार्हतीर्थप्रतिपादनाय । यशस्विनं वेदविदं विपश्चितं बहुश्रुतं ब्राह्मणमेव वासय ।
ब्राह्मणेष्वुत्तमा वृत्तिस्तव नित्यं युधिष्ठिर । तेन ते सर्व्वलोकेषु दीप्यते प्रथितं यशः ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततस्ते ब्राह्मणाः सर्व्वे वकं दाल्भ्यमपूजयन् । युधिष्ठिरे स्तूयमाने भूयः सुमनसोऽभवन् ।
द्वैपायनो नारदश्च जामदग्न्यः पृथुश्रवाः । इन्द्रद्युम्नो भालुकिश्च कृतचेताः सहस्रपात् । ९८५
कर्णश्रवाश्च मुञ्जश्च लवणाश्वश्च काश्यपः । हारीतः स्थूलकर्णश्च अग्निवेश्योऽथ शौनकः ।
कृतवाक्च सुवाक्चैव वृहदश्वो विभावसुः । ऊर्द्धरेता वृषामित्रः सुहोत्रो होत्रवाहनः ।
एते चान्ये च बहवो ब्राह्मणाः संशितव्रताः । अजातशत्रुमानर्च्चुः पुरन्दरमिवर्षयः ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि अर्ज्जुनाभिगमनपर्व्वणि द्वैतवनप्रवेशे षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो वनगताः पार्थाः सायाह्ने सह कृष्णया । उपविष्टाः कथाश्चक्रुर्दुःखशोकपरायणाः ।
प्रिया च दर्शनीया च पण्डिता च पतिव्रता । अथ कृष्णा धर्म्मराजमिदं वचनमब्रवीत् । ९९०
॥ द्रौपद्युवाच ॥ न नूनं तस्य पापस्य दुःखमस्मासु किञ्चन । विद्यते धार्त्तराष्ट्रस्य नृशंसस्य दुरात्मनः ।
यस्त्वां राजन् मया सार्द्धमजिनैः प्रतिवासितं । वनं प्रस्थाप्य दुष्टात्मा नान्वतप्यत दुर्म्मतिः ।
श्रायसं हृदयं नूनं तस्य दुष्कृतकर्म्मणः । यस्त्वां धर्म्मपरं ज्येष्ठं रूक्षाण्यश्रावयत्तदा ।
सुखोचितमदुःखार्हं दुरात्मा समुहङ्गणः । ईदृशं दुःखमानीय मोदते पापपूरुषः ।
चतुर्णामेव पापानामस्तं न पतितं तदा । त्वयि भारत निष्क्रान्ते वनायाजिनवाससि । ९९५
दुर्य्योधनस्य कर्णस्य शकुनेश्च दुरात्मनः । दुर्भ्रातुस्तस्य चोग्रस्य राजन् दुःशासनस्य च ।
इतरेषान्तु सर्व्वेषां कुरूणां कुरुसत्तम । दुःखेनाभिपरीतानां नेत्रेभ्यः प्रापतज्जलं ।
इदञ्च शयनं दृष्ट्वा यच्चासीत्ते पुरातनं । शोचामि त्वां महाराज दुःखानर्हं सुखोचितं ।
दान्तं यच्च सभामध्ये आसनं रत्नभूषितं । दृष्ट्वा कुशदृषीञ्चे मां शोको मां रुन्धयत्ययं ।
यदपश्यं सभायां त्वां राजभिः परिवारितं । तच्च राजन्नपश्यन्त्याः का शान्तिर्हृदयस्य मे । १०००